

Sygn. akt II Ka 111/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2019 r.

sprawy **Z. P. (1)**

obwinionego z art. 86§1 k.w. w zw. z § 27 ust. 1 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego K. Z.

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z dnia 13 lutego 2019 r. sygn. akt II W 289/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżyciela posiłkowego K. Z. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych oraz opłatę za to postępowanie w kwocie 60 złotych.

SSO Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2019 r. Sąd Rejonowy (...) w sprawie o sygn. akt II W 289/18 uniewinnił obwinionego Z. P. (1) od zarzucanego mu wykroczenia z art. 86§1 k.w., które miało polegać na tym, że w dniu 19 lipca 2017 r. około godz. 14:40 w miejscowości T. ul. (...), kierując motocyklem marki S. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość, która na wskazanym odcinku drogi ograniczona była do 60 km/h i podczas wykonywania manewru wyprzedzania rowerzysty K. Z., który przystąpił do manewru skrętu w lewo, przyczynił się do zderzenia pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel posiłkowy K. Z. zaskarżając to orzeczenie w całości i zarzucając mu:

naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do uniewinnienia Z. P. (1) od zarzucanego mu czynu;

błąd w ustaleniach faktycznych, wynikający z:

- błędnego przyjęcia, iż rowerzysta – oskarżyciel posiłkowy dokonywał zmiany pasa ruchu a nie lewoskrętu;

- błędnego oszacowania przez biegłego czasu przebycia jezdni podczas zmiany pasa ruchu przez rowerzystę – oskarżyciela posiłkowego,

- błędnego oszacowania przez biegłego utraconej prędkości motocyklisty na podstawie śladów na poboczu poprzez niewłaściwe wprowadzony współczynnik,

- błędnego przyjęcia przez biegłego, że rozpoczął hamowanie w chwili uderzenia.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżyciel posiłkowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela posiłkowego K. Z. okazała się bezzasadna i jako taka nie mogła podlegać uwzględnieniu.

Wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji, Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności, dokonał poprawnej oceny dowodów ujawnionych w toku rozprawy i poczynił następnie na ich podstawie trafne ustalenia faktyczne.

Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. O dowolności ustaleń nie świadczy natomiast sytuacja, gdy w obszarze jednego dowodu sąd uzna za niewiarygodną określoną część depozycji źródła dowodowego, zaś w innej części obdarzy je wiarą, zwłaszcza, że przepisy postępowania karnego nie przyznają prymatu relacjom złożonym przed sądem nad tymi złożonymi na wcześniejszym etapie postępowania. Istotne jest to, by przeprowadzona przez sąd meriti ocena pozostawała w zgodzie z regułami poprawnej oceny dowodów (wyrok SA w Katowicach z dnia 10 listopada 2016 r., II AKa 420/16, Legalis nr 1564535). Jeśli sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok SA w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 r., II AKa 171/15, Legalis nr 1337292).

Sąd I instancji poddał analizie cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie pomijając żadnego z dowodów.

Jednocześnie sąd odwoławczy pragnie podkreślić, iż w postępowaniu karnym, w tym dot. wykroczeń zastosowanie mają przepisy art. 5 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. oraz przepis art. 74§1 k.p.w. Zgodnie z przepisem art. 5§2 k.p.k. niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (w niniejszej sprawie obwinionego Z. P.), natomiast w myśl art. 74§1 k.p.w. wolno odczytywać wyjaśnienie, które obwiniony składał w charakterze obwinionego lub oskarżonego. Niedopuszczalne jest więc powoływanie się na zeznania, które Z. P. (1) składał jako świadek w sprawie prowadzonej przeciwko K. Z.. Słusznie też sąd I instancji nie uwzględnił opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego S. C. sporządzonej na użytek ww. postępowania karnego i wydanej m.in. na podstawie zeznań świadka Z. P. (VIDE: k. 66-80).

W ocenie sądu odwoławczego, sąd I instancji dokonał więc prawidłowej oceny materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień obwinionego, zeznań oskarżyciela posiłkowego i opinii obu biegłych.

Natomiast odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych wskazać trzeba, iż jest on również niezasadny, a częściowo nawet niezrozumiały. Trudno bowiem stwierdzić na czym miało polegać wykonywanie zmiany pasa ruchu przez oskarżyciela posiłkowego, czy miało to oznaczać, iż chciał on poruszać się pod prąd lewym pasem, na drodze w miejscu zdarzenia były bowiem jedynie dwa pasy, dla każdego kierunku po jednym. Odnośnie prędkości rowerzysty – wywody apelacji stanowią jedynie spekulacje, ustalenie tej prędkości nie jest możliwe i w tym zakresie należało posłużyć się normą prawną opisaną w art. 5§2 k.p.k. Nie ma więc podstaw do zakwestionowania ustaleń sądu meriti i biegłego W. G.. Konsekwencją powyższego jest również to, iż analogiczne należało ustosunkować się do ustalenia prędkości motocyklisty i rozpoczęcia przez niego hamowania. Wywody skarżącego w tym zakresie opierają się na

przyjęciu mniejszej prędkości rowerzysty i dłuższego czasu w jakim miał on pokonać szerokość jezdni. Stanowią one jednak jedynie spekulacje i polemikę w prawidłowych ustaleniach sądu rejonowego.

Reasumując, dokonana przez sąd meriti ocena dowodów okazała się trafna, a prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne pozwoliły na uniewinnienie obwinionego Z. P. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 86§1 k.w.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 104 k.p.w. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 13 ust. 2 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 121§1 k.p.w. i § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. poz. 2467) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżyciela posiłkowego Z. Z. koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 60 zł za to postępowanie.

SSO Robert Rafał Kwieciński